

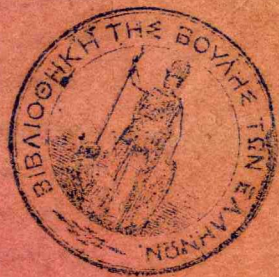
ΕΥΞΕΙΝΟΜ ΠΟΝΤΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΤΟΣ Β'. — ΤΕΥΧΟΣ ΚΓ'.

5 ΙΟΥΝΙΟΥ 1882.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Συνοπτική Ἱστορία τοῦ Φροντιστηρίου Τραπεζοῦντος — Ἐπίσκεψις
εἰς τρία μνήματα. — Κάθε ἐμπόδιο σέ καλό. Κωμῳδία μονόπρα-
κτος. — Χαρακτήρες ὁ ἄσωτος. — Διανοητική κατάστασις
τῶν Μεσογείων. — Ποιήσεις ὁ ἄπατρις. — Αἶνιγμα. — Εἰδήσεις.

ΕΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Δ. ΞΙΦΙΛΙΝΟΥ

1882

ΕΥΕΡΙΝΟΣ ΠΟΝΤΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ

ΕΤΟΣ Β΄.

5 ΙΟΥΝΙΟΥ 1882.

ΤΕΥΧΟΣ ΚΓ΄.

ΕΥΕΡΙΝΟΣ ΠΟΝΤΟΣ
ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ
ΕΤΟΣ Β΄.
5 ΙΟΥΝΙΟΥ 1882.

ΕΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΔΕ ΣΙΓΙΛΙΟΥ

1882

ΕΥΕΡΙΝΟΣ ΠΟΝΤΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ

ΕΤΟΣ Β΄.

5 ΙΟΥΝΙΟΥ 1882.

ΤΕΥΧΟΣ ΚΓ΄.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΥ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΟΣ (*)

Τὸν Σεβαστὸν Κυμηγιτῆν διδάξαντα ἀπὸ τοῦ 1683 καὶ εἶτα ἀπελθόντα εἰς Βουκουρέστιον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἱεραποστόλων τῆς Δύσεως, οὗς μαθὼν ὁ Σεβαστὸς ἐλθόντας ἐνταῦθα καὶ δωρεὰν διδάσκοντας, καὶ ἐννοήσας τὰ καταχθόνια αὐτῶν σχέδια ἔδραμεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, καταλιπὼν θέσιν ἐπίζηλον καὶ ἐπιφανῆ, ὅπως πολέμησῃ διὰ τῶν φώτων καὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας ἰδρύων τὴν πρώτην Ἑλλην. σχολὴν, διεδέχθη ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ὁ Θεόδωρος Συμεῶνος Τραπεζούντιος χρηματίσας πιθανώτατα μαθητῆς τοῦ Σεβαστοῦ καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ διδάξας ἐν Τραπεζούντι· καὶ εἶτα μεταθὰς καὶ οὗτος εἰς Βουκουρέστιον ἀπεβίωσεν ἐνταῦθα πρὸ τοῦ Σεβαστοῦ ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ· μετὰ δὲ τὸν Θεόδωρον Συμεῶνος λόγιος διδάσκων ἐν Τραπεζούντι ῥητῶς δὲν ἀνα-

φέρεται ἀλλ' ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἣν ὁ τὸ 1718 καταλαβὼν τὸν Μητροπολιτικὸν θρόνον Τραπεζούντος Παῖσιος γράφει πρὸς τὸν ἰατροφιλόσοφον Γεώργιον Ὑπομενᾶν, ἐν ἣ ἐμφαίνεται ὅτι προσκαλεῖ αὐτὸν ὅπως ἐλθὼν διδάξῃ ἐν τῇ πατρίδι καὶ δῆλον γίνεται ὅτι συνεμαθήτευσαν καὶ ἐδιδάχθησαν πιθανῶς ὑπὸ τῶν Σεβαστῶν ἢ τὸν διάδοχον αὐτοῦ Θεόδωρον μετὰ τοῦ ἐτέρου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης λογίου Γεωργίου Θεοδώρου δυνάμεθα εὐλόγως νὰ συμπεράνωμεν ὅτι τὸ ἀπὸ τοῦ 1683 ὑφιστάμενον ἐν Τραπεζούντι σχολεῖον ἐξακολουθεῖ ἀναφαινόμενον ἐκ διαλειμμάτων καὶ γενναίους παράγον καρπούς, φιλομούσως δὲ προστατευόμενον ὑπὸ τῶν Μητροπολιτῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διότι γνωρίζομεν μετὰ ποίου πρὸς τὰ καλὰ ζήλου καὶ θερμοῦ πρὸς τὴν παιδείαν ἔρωτος εἶναι γεγραμμένη ἢ πρὸς τὸν Γεώργιον Ὑπομενᾶν ἐπιστολῇ τοῦ Μητροπολίτου Παῖσιου· καὶ ὁ διάδοχος αὐτοῦ Δωρόθεος τὴν αὐτὴν ἐπεδείξατο φιλομουσίαν καὶ τὴν αὐτὴν φροντίδα κατέβαλε πρὸς ἴδρυσιν σχολείου, ὡς μαρτυρεῖται ἐκ τινος προσφωνητικῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῆς ὑπὸ τοῦ ἀντιγραφῆως τοῦ

(*) Ἴδε 14 ον τεύχος.

Μητροπολιτικοῦ κώδικος χ' Ἰωάννου Τραπεζούντιου ἐχούσης οὕτω·

Πρὸς τὸν Κυριάρχην τῆς παρούσης βίβλου Μητροπολίτην Τραπεζούντος Κ. Κ. Δωρόθεον.

Πόθεν ἀρξασθαι τῶν σῶν πλεονεκτημάτων τὸ πέλαγος κ. τ. λ. . . Ἀφ' οὗ τούτου τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου ἐγκρατῆς διεγέρου, οὐδεὶς ἤψω πράγματος, ἀλλὰ πάση σπουδῇ καὶ ἐπιμελείᾳ τὴν τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων σχολὴν τῆ σῆ ἐπαρχ' α ἠρέωξας, ὑφ' ἧς οἱ πλείονες τῶν ἐκ τοῦ ποιμνίου σου παιδῶν τῇ ἐπιδόσει τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων ἐφωτίσθησαν τε καὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ κόσμιον τῶν ἠθῶν μετηνέχθησαν, ἀφ' ὧν εἰς ὑπάρχει καὶ ὁ ταύτην τὴν βίβλον καλῶς ἀντιγραφάμενος κ. τ. λ.

αψπ' νοεμβρ.

χ' Ἰωάννου Τραπεζούντιος.

Ἐν τῇ σχολῇ δὲ ταύτῃ, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῇ ἐπιστολῇ, ἐδιδάχθη καὶ ὁ ἀντιγραφεὺς οὗτος τοῦ Μητροπολιτικοῦ κώδικος, ἐκ δὲ τῆς χρονολογίας τῆς ἀντιγραφῆς 1780 συμπεραίνομεν ὅτι ἡ σχολὴ διετηρεῖτο καὶ πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, ἴσως δὲ καὶ οὗτος ἀντιγράφων τὸν κώδικα ἐδίδαξεν ἐν αὐτῇ· καὶ τούτου μαθητῆς ὑπῆρξε πιθανώτατα ὁ Ἠλίας Κανδῆλης· περὶ τοὺς χρόνους δὲ τούτους, ὡς ἐν τοῖς Ποντικοῖς βλέπομεν, μνημονεύονται διδάξαντες ἐν Τρα-

πεζοῦντι Θεοφάνης τις ἐκ τῆς ἐπαρχίας Χαλδείας, εἶτα Νικόδημος τις ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, ἔπειτα Ἰερεμίας ἐκ τῆς μονῆς Περιστερᾶ διδάξας κατ' ἀρχὰς ἐν Τραπεζοῦντι εἶτα μεταβάς εἰς Βλαχίαν· οὗτοι δὲ ἀναφέρονται διδάξαντες μέχρι τοῦ 1778 ὅτε ἀναφαίνεται διδάσκων ὁ Ἠλίας Κανδῆλης ἀποσταλεὶς παρὰ τῶν Ὑψηλάντων καὶ Μουρουζῶν πρὸς μόνιμον ἴδρυσιν τοῦ Φροντιστηρίου καὶ δικαίως τὸ ἔτος τοῦτο δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔτος τῆς ἰδρύσεως τοῦ ἡμετέρου φροντιστηρίου· ἴδρυσεν δὲ τὴν σχολὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ καλογήρου τινὸς Μηλίσση εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ ἀγίου Γεωργίου ἐν τῇ θέσει, ὅπου ἀκριβῶς ἴδρυται νῦν ἡ οἰκία τοῦ κ. χ' Πάνου Τερζοπούλου· καὶ ἐδίδαξε ἐνταῦθα ἐπὶ ἑξαετίαν, εἶτα δὲ καταδιωχθεὶς ἐκ φθόνου ἀπήλθεν εἰς Χερσῶνα, ὅπουθεν ἐπανῆλθε διδάξας ἐπὶ ἓν ἔτος τὸ ἔτος 1803· μετὰ δὲ τοῦτον ἀναφέρονται διδάξαντες ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ Σεραφεῖμ ἱερομόναχος ἐκ Χαλδείας καὶ μετὰ τοῦτον ἀρχιερατεύσαντα ἐν Χαλδεῖα, Ἰωάννης τις ἐκ τῶν περιχώρων Τραπεζοῦντος ἔχων ὑποδιδάσκαλον καὶ Ἰωάννην Καστανίτσαν λεγόμενον καὶ μετὰ τοῦτον Γεώργιος Κλαδόπουλος καὶ μετὰ τοῦτον Καισαρεύς τις καὶ εἶτα Σάββας Τριανταφυλλίδης προσκληθεὶς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

A. I.

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

ΕΙΣ ΤΡΙΑ ΜΝΗΜΑΤΑ.

(συνέχ. ἴδε προηγ. φύλλον.)

—οοο—

III.

Εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Μεγάλου Καρόλου εἰς Ακουσίγρανον 1804.

Τοὺς ὀλίγους μῆνας, οἵτινες προηγήθησαν τῆς στέφείως του, ὤρισεν ὁ Ναπολέων εἰς ἐπίσκεψιν μετὰ τῆς αὐτοκρατορίας Ἰωσηφίνης, πασῶν τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Γαλλίας, ἢ μᾶλλον τῆς ἀπείρου χώρας ἣν αἱ κατακτήσεις τῆς μοναρχίας, τῆς δημοκρατίας, καὶ τῆς δικτατορίας εἶχον προσθέσει εἰς τὸ βασιλείον τοῦ Φιλίππου Αὐγούστου καὶ τοῦ μεγάλου Λουδοβίκου. Ἡ Γαλλία εἶχε τότε ἐξογκωθῆ μέχρι τῶν φυσικῶν τῆς ὀρίων, καθὼ κεκτημένη ἅπασαν τὴν ἀκτὴν τοῦ Ῥήνου, τὴν Σαβαυδιαν, τὴν Γενεύην, τὸ Βέλγιον καὶ τὴν Βραβάντην, πρὸς δὲ καὶ τὰς εὐφόρους πεδιάδας τῆς Νικαίας καὶ τῶν περιχώρων τῆς. Αἱ δὲ Ἄλπεις, τὰ Πυρηνᾶια, ὁ Ὀκεανὸς, ἢ ἡ Μεσόγειος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μετατοπισθῶσιν· ἡ Ναπολεόντειος λοιπὸν Γαλατία ἐξετείνετο τότε εἰς τὴν ἀληθῆ αὐτῆς περιφέρειαν, ἐκείνην ἣν ἐφαίνετο ὅτι κατέδειξεν ὁ Θεὸς δι' ἐνὸς νεύματος εἰπών. «Ἰδοὺ ἡ Γαλλία.»

Ἡ παρουσία τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῆς

αὐτοκρατορίας εἰς τὰς ἄρτι ἀναγνωρισθείσας Γαλλικὰς χώρας ἀνήψε πανταχοῦ μέγαν ἐνθουσιασμόν· τὰ χωρία ἤριζον πρὸς τὰς πόλεις περὶ τῆς τιμῆς τοῦ νὰ ὑποδεχθῶσι τὸ ἐνδοξον ζεῦγος, ὅπου δὲ καὶ ἂν ἔστρεφέ τις τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὴντα ἀψίδα, χαρμωσύνους πυράς, τελετάς, συμπόσια, καὶ παντὸς εἶδους διασκεδάσεις. Ὁ Ναπολέων δύο προέθετο σκοποὺς δεικνύμενος εἰς τοὺς ὑπάρχοντες του, πρῶτον, νὰ ἐξαλείψῃ διὰ τῆς παρουσίας του πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ἐνθυμίση τὰ σφάλματα τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ δεύτερον νὰ δώσῃ σφοδρὰν ὠθησιν εἰς τὸ ἐμπόριον, εἰς τὰς τέχνας ἢ εἰς τὰς ἐπιστήμας, ἃς δεκαπέντε ἐτῶν παραχαίειχον φέρεи εἰς ἐντελῆ μαρασμόν. Ὁ διπλοῦς δὲ οὗτος σκοπὸς κατωρθώθη παντοῦ, ὅπου ὁ Ναπολέων ἐπάτησε τὸν αὐτοκρατορικὸν του πόδα, φέροντα ἔτι τοῦ Μαρέγγκου τὸν πτερινιστήρα. Τὸ Λούγδουνον ἐρημωθὲν ὑπὸ τῶν τῆλεθόλων τοῦ 1792 ἔτους ἤρχισε νὰ ἐξέρχεται τῶν ἐρειπίων του· ὁ δὲ λιμὴν τοῦ Τουλώνος ἐπληρώθη ὑπὸ πλοίων ἐμπορικῶν, ἢ Ἀγγλῆ ἀνωκοδόμησε τοὺς προμαχῶνάς τῆς, καὶ ὁ Ἅγιος Κεντίνος, ἢ Ἀμιένση, ἢ Ῥουβαιξία, ἢ Ῥουενία, καὶ ἡ Καμβραῖα εἶδον τὴν θαυμασίαν των βιομηχανίαν ἐξεληοῦσαν τοῦ ληθαργικοῦ ὕπνου, εἰς δὲ ἐφαίνετο βεβυθισμένη πάντοτε, ὡς διὰ μαγείας ἀνέλαβον τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ζωηρότητά των, καὶ τοῦτο διὰ τῶν προσπαθειῶν ἐνὸς καὶ μόνου ἀνθρώπου!

Ἵπὲρ πᾶσαν δ' ἄλλην πόλιν ἀνεδείχθη τὸ Ἀκουϊσγρανον διὰ τὰς θορυβώδεις ἐνδείξεις τῆς χαρᾶς του. Ἡ αὐτοκράτειρα εἶχε προηγηθῆ τοῦ Ναπολέοντος ὀλίγας ἡμέρας ἐν τῇ πόλει ἐκείνη ὅπως φοιτήση ἐν αὐτῇ εἰς τὰ λουτρά, καὶ εἶχε παρευρεθῆ εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ μεγάλου Καρόλου, τὴν καταγορηθεῖσαν μὲν ὑπὸ τῆς ἐπαναστάσεως, ἀλλ' ἐπανορθωθείσαν ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος κατὰ τὰ ἀρχαῖα ἔθιμα. Ὀλίγας δ' ἡμέρας μετὰ ταῦτα, τὴν 18 Αὐγούστου 1804, ἡ ἀφίξις τοῦ αὐτοκράτορος ἐχαιρετίσθη διὰ ζωροτάτων ζητωκραυγιῶν, ἐπὶ δὲ τῆς διαμονῆς του τῷ ἐδόθησαν θερμότεραι ἐνδείξεις ἀγάπης ἀληθοῦς, εὐγενῶς διαδηλωθείσης, « Μεγαλειότατε, εἶπεν ἐν τῷ λόγῳ του ὁ δῆμαρχος τῆς πόλεως, εἴμεθα ἤδη Γάλλοι κατὰ τὴν καρδίαν καὶ κατὰ τὰ ἔθη· τῶρα δὲ ἐγείναμεν τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ ὄνομα καὶ τὴν σημαίαν· ἦτο δυνατὸν νὰ γείνη ἄλλως; Ἐν Ἀκουϊσγράνῳ δὲν παρέδωκεν εἰς τὸν Πλάστην ὁ Μέγας Κάρολος τὴν ἡρωϊκὴν του ψυχὴν; καὶ τὰ ἱερὰ ταῦτα λείψανα τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς τὰ κείμενα ἐν μέσῳ ἡμῶν δὲν εἶναι τὸ μυστικὸν ἐνέχειρον τὸ ὑποσχόμενον μετὰ παρέλευσιν χιλίων ἐτῶν εἰς τὸ Ἀκουϊσγρανον τὴν μετὰ τῆς μεγάλης Γαλλικῆς αὐτοκρατορίας ἑνωσίν του, καὶ τὴν μετάβασίν του ὑπὸ τὸ σκήπτρον ἐτέρου μεγάλου Καρόλου (1);

(1) Προσφώνησις τοῦ Ἐφερτ Προέδρου τῶν Ἐφετῶν τοῦ Ἀκουϊσγράνου.

Ἀπήντησε δ' εἰς τὴν προσφώνησιν ταύτην ὁ Ναπολέων μετὰ τῆς οἰκείας αὐτῷ εὐχερείας καὶ ὀρθῆς κρίσεως.

« Πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν, εἶπε, δὲν εἴσθε πλέον Γάλλοι. Διὰ τὴν ἀδυναμίαν τῶν διαδόχων τοῦ μεγάλου Καρόλου σὰς ἀφῆρεθῆ ὁ ὠραῖος οὗτος τίτλος, ἀλλ' ἰδοὺ τὸν ἀνεκτῆσατε, καὶ διὰ παντός. Ἦδη δὲ οἱ βραχίονες τῶν τέκνων σας εἰργάσθησαν ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῶν γαλλικῶν ὀπλων, καὶ εἰς τὰς τάξεις μας ἐδείχθητε ἄξιοι τῆς συγγενείας, ἣν διὰ τῶν προγόνων σας ἔσχετε μετὰ τοῦ μεγάλου ἔθνους. Δημοτικοὶ σύμβουλοι τοῦ Ἀκουϊσγράνου, εἶπατε τοῖς συμπολίταις σας ὅτι ἀπὸ τῆς σήμερον ἡ τύχη των εἶναι συνδεδεμένη πρὸς τὴν τοῦ κράτους μου, καὶ ὅτι ἀνευρίσκοντες τοὺς τίτλους καὶ τὰ δικαιώματά σας καταστραφέντα ἀπὸ οὐκὶ αἰῶνων βαρβαρότητος, εὑρετε πρὸς τούτοις τοὺς Γάλλους, ἄλλους φίλους καὶ ἀδελφούς (2).»

Τὰ θεάτρα, τὰ καφφενεῖα, οἱ περίπατοι καὶ ὅλα τὰ δημόσια μέρη, ἀντήχουν ἐκ τῆς γενικῆς ἀγαλλιάσεως.

Ὁ δὲ Ναπολέων ἦτο λίαν συγκεκινημένος διὰ τὰς ἐνδείξεις ταύτας, καὶ ἤξευρε, καθὼς καὶ ἡ Ἰωσηφίνα νὰ ἀπαντᾷ εἰς αὐτὰς μὲ τρόπον αὖξοντα τὸν ἐθουσιασμόν.

Μίαν δὲ πρωΐαν ὁ Ναπολέων καὶ ὁ αὐλάρχης του πορευθέντες νὰ ἐπισκεφθῶσι

(2) Μηνύτωρ τῆς 26 Καρπίου ἔτους 12 τῆς Δημοκρ. (13 Σεπτεμβρίου 1809.)

τὴν λαμπρὰν μητρόπολιν τῆς πόλεως, μνημεῖον γοθθικὸν μεγίστης ἀξίας, ἐστάθησαν ἔμπροσθεν πλαγίου τινὸς παρεκκλήσιου, ἐλκύσαντος τὴν προσοχὴν των, διότι ζοφερόν τι καὶ μυστηριῶδες φῶς ἐπέλαμπεν εἰς αὐτό. Ἠρώτησε δὲ τὸν πρεσβύτερον τὸν χρησιμεύοντα αὐτῷ ὡς ὀδηγόν, τί ἦτο τὸ παρεκκλήσιον ἐκεῖνο;

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ πρεσβύτερος, εἶναι τὸ νεκρικὸν παρεκκλήσιον ὅπου ἀναπαύεται ὁ ἐνδοξό, σου προκάτοχος ὁ μέγας Κάρολος (1).

— Ἐδῶ κεῖται τὸ σῶμα τοῦ μεγάλου Καρόλου; εἶπεν ὁ Ναπολέων κλίνων σκεπτικῶς τὴν κεφαλὴν. Εἶσθε βέβαιος;

— Βεβαίωτος, μεγαλειότατε.

— Ἄν ἔχη οὕτω, θέλω νὰ ἰδῶ τὸν τάφον του.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ πρεσβύτερος, ἡ κατάβασις τοῦ ὑπογείου εἶναι τραχεῖα καὶ δύσκολος, καὶ ἀπὸ τοῦ πέμπτου Καρόλου οὐδεὶς ἔθεσεν εἰς αὐτὴν τοὺς πόδας του.

— Θὰ θέσω ἐγὼ τοὺς ἐμούς, ἀπήντησεν ὁ Ναπολέων. Εἶτα στραφείς πρὸς

(1) Ὁ Μέγας Κάρολος ἀπέθανεν ἐν Ἀκουϊσγράνῳ τῷ 814 καὶ ἐν αὐτῷ ἤρχισε καὶ ἔληξεν ἡ αὐτοκρατορία τῆς Δύσεως. Δὲν παρατηρήθη νομίζω εἰσέτι ὅτι ὁ Ναπολέων ἀπέθανε πολιτικῶς μετὰ χίλια ἀκριβῶς ἔτη ἦτοι τὸ 1815, καὶ ὅτι ὁμοίως ἤρχισε καὶ ἔληξεν ἐν αὐτῷ ἡ δυτικὴ αὐτοκρατορία ἣν κατὰ μίμησιν τοῦ μεγάλου Καρόλου ἠθέλησε νὰ ἰδρύσῃ.

τὸν Δυρὸκ τῷ εἶπε τινὰς λέξεις εἰς τὸ ὦτίον· ὁ δὲ αὐλάρχης ἐξῆλθε, καὶ ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγον ὀδηγῶν δωδεκάδα ὑπαξιωματικῶν τοῦ πυροβολικοῦ.

— Σηκώσατε τὴν πλάκα ταύτην, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ, καὶ ἀνάψατε δάδας . . . Στρατιῶται! προσέθηκε μετὰ σιωπὴν ἀποκαλυπτόμενος, μέλλετε νὰ εἰσχωρήσητε εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ μεγάλου Καρόλου.

Οἱ ὑπαξιωματικοὶ ἀφῆρσαν τότε τὰ καλύμματά των, καὶ ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Δυρὸκ, κατάρθωσαν τέλος νὰ ἀνασηκώσωσι τὸν ὑπερμεγέθη λίθον, τὸν κλείοντα τὸ στόμιον τοῦ ὑπογείου. Εἶτα δύο ἐξ αὐτῶν λαβόντες δάδας κατέβησαν πρώτοι· ἠκολούθησαν δὲ ὁ Ναπολέων, ὁ αὐλάρχης καὶ ὁ Δυρὸκ.

Αἱ βαθμίδες αἱ φέρουσαι εἰς τὸ βάθος τοῦ ὑπογείου, διαβρωταὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἦσαν πάντῃ σεσαθρωμένα, καὶ καθ' ἕκαστον βῆμα ἐκινδυνεύετις νὰ ὀλισθήσῃ ἢ νὰ πέσῃ ἐπὶ λίθων ὑπερμεγέθων καταπεσόντων ἐκ τῆς ὀροφῆς καὶ φρασσόντων τὴν ὁδόν. Ὁ Ναπολέων κατῆλθεν ἀσκεπής· ὁ δὲ πρεσβύτερος ἕνεκα ἐμφύτου σεβασμοῦ, εἶχε καταταβιάσει τὴν καλύτεραν τοῦ ῥάσου του. Μετὰ πολλοὺς δὲ κόπους ἐφθασαν τέλος, τὴν τελευταίαν καταβάντες βαθμίδα, εἰς θύραν λιθίνην, τὴν μόνην εἰσόδον εὐρέως θολωτοῦ ὑπογείου, οὗ οἱ μεγάλοι λίθοι ἐστάλαζον νίτρον ἀπολιθούμενον πρὶν ἢ αἱ σταγόνες

αυτοῦ ἐγγύσωσι τὴν γῆν· τῶν λαμπάδων ἢ λάμπις ἐθλάτο παραδόξως ἐπὶ τῶν ὑγρῶν τοίχων· εἰς τὸ φῶς δ' αὐτῶν ἐφάνη μέγας λίθινος σαρκοφάγος, ἐν ῥέσφ τῆς αἰθούσης κείμενος καὶ φέρων τὴν ἀπλήν ταύτην ἐπιγραφὴν· **ΚΑ. Θ. Ο. Ο. S. Magnus obeit 814**, (Κάρολος ὁ μέγας ἀπέθανε 814). οὐδὲν δὲ ἄλλο ὑπῆρχεν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ὅστ' αὖ! ἰδοὺ τὸ μόνον λείψανον ἐκεῖνου ὅστις εἶχε σαλεύσει τὰ θεμέλια τῆς γῆς· Ποῦ καὶ ποῦ κόνις ἐρυθρᾷ ἐδείκνυεν ὅτι ἢ χλαμύς, ὁ αὐτοκρατορικός αὐτος μανδύας, ὅστις ἐχρημάτισε καὶ πορφύρα τῶν καισάρων, εἶχε χρησιμεύσει ἀντὶ σαβάου εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Πιπίνου τοῦ βραχέως. Τὸ δὲ διάδημα, τὸ σκήπτρον, οἱ περυσιστήρες καὶ ὁ αὐτοκρατορικός δακτύλιος, εἰ καὶ ἐκαλύπτοντο ὑπὸ παχείας σκωρίας, εἶχον ὅμως μείνει ἀθλαθεῖς, καὶ ἔκειντο παρὰ τὰ ἐξηρθρωμένα ἐκεῖνα ὅστ' αὖ ὥσει καθιεροῦντα αὐτά. Τὸ κολοσσιαῖον ἀνάστημα τοῦ νικητοῦ τοῦ Βιτικίνδου κατεδείκνυτο καθαρῶς ὑπὸ τοῦ μήκους τῶν ὀστέων, καὶ τὸ μέγεθος τῆς κεφαλῆς του ἦν ἀνάλογον πρὸς τὰς ἰδέας αἷς ἐνέκλεισεν.

Ὁ Ναπολέων ἔκυψεν ἐπὶ τῶν ἐνδόξων ἐκεῖνων λειψάνων, καὶ ἤγγισεν εὐσεβάστως μὲ τὰ χεῖλη του τὸ ξηρὸν ἐκεῖνο μέτωπον, εἶτα δὲ ἀνυψῶν βραδέως τὴν κεφαλὴν εἶπε μὲ τόνον φωνῆς ἀπερίγραφτον·

— Ἰδοὺ ὁ ἄρξας ἀπάσης τῆς γῆς :

— Μεγαλειότατε, εἶπε τότε ὁ προσβύτερος, ἢ Μεγαλειότης σας δὲν ἀγνοεῖ ὅτι ὁ μέγας Κάρολος συγκαταριθμεῖται μεταξὺ τῶν ἁγίων. Συγχωρήσατέ μοι, ἀφοῦ μοι ἐδόθη εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ ἱερά του λείψανα, νὰ ἀπευθύνω ἐδῶ τὰς προσευχάς μου πρὸς ἐκεῖνον ὃν ὁ Θεὸς ἔθηκεν, ἐπὶ μὲν τῆς γῆς μεταξὺ τῶν μεγαλειτέρων μοναρχῶν, ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ μεταξὺ τῶν ἁγίων του.

— Προσευχήθητε, Κύριε ἐφημέριε, ἀπήνητησεν ὁ Ναπολέων, καὶ πρὸ πάντων προσευχήθητε διὰ τὴν Γαλλίαν, ἥς τὸ μεγαλεῖον ἐθεμελίωσεν ὁ μέγας Κάρολος.

Τότε ἐγονάτισεν ὁ ἱερεὺς καὶ πρυσυχήθη μεγαλοφώνως. Καὶ ὁ μὲν Ναπολέων τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἔχων, τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ τὰ βλέμματα προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ νεκροκραββάτου, ἴστατο ὀλίγα βήματα ὀπίσω, ὁ δὲ αὐτάρχης καὶ οἱ ὑπαξιωματικοὶ τοῦ πυροβολικοῦ ἐφαίνοντο λίαν συγκεκνημένοι ἕνεκα τῆς σοβαρᾶς ταύτης σκηνῆς. Ἄμα δὲ ἐτελείωσε τὴν προσευχὴν του ὁ ἐφημέριος, καὶ ὁ Ναπολέων ἐνευσσε πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς οὗτοι δὲ μὲ τὴν αὐτὴν ἐπιδειξιότητα ἔθηκαν πάλιν τὸ πόμα ἐπὶ τοῦ τάφου.

(ἀκολουθεῖ).

ΚΑΘΕ ΕΜΠΟΔΙΟ ΣΕ ΚΑΛΟ.

— Κωμωδία μονόπρακτος —

ὑπὸ ***

ΤΑ ΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ

— ΧΡΥΣΗ (σύζυγος Χαριλάου).

— ΝΙΚΟΣ (υἱὸς αὐτοῦ).

— ΣΤΑΜΑΤΗΣ (ἐραστής Χρυσῆς).

— ΣΩΤΗΡΗΣ (ὑπηρέτης Χρυσῆς)

— ΑΣΠΑΣΙΑ.

— ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (υἱὸς αὐτῆς καὶ ἀνεψιὸς Σταμάτη).

— ΑΘΗΝΑ (ἀδελφὴ Κωνσταντίνου).

— ΚΛΗΤΡΕΣ. (Βωβὰ πρόσωπα.)

— ΧΟΡΟΣ ΠΡΟΣΚΕΚΛΗΜΕΝΩΝ.

(Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις.)

Σ Κ Η Ν Η Α'.

(δωμάτιον Ἀσπασίας).

ΑΣΠΑΣΙΑ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, ΑΘΗΝΑ.

(Ὁ Κωνσταντῖνος ἐξηλωμένος ἐπὶ ἀνακλίντρου χασαῖται. — Ἡ Ἀσπασία πρὸ τοῦ καθρέπτου καλλωπίζουσα τὴν κεφαλὴν. — Ἡ Ἀθηνᾶ εἰς μίαν γωνίαν ἐργάζεται ἐπὶ ἐργαχείρου.)

ΑΣΠΑΣΙΑ. Νὰ ἔχουμε ὅμως παιδί μου, καὶ καλὸ ρώτημα μὲ ἔφερές γῆδες τὸ βρά-

δι ἓνα νέον, τὸν ἐφιλοξενήσαμεν τὸν διεσκεδάσαμεν καὶ τόσα ἄλλα, τίποτε ὅμως ἐγὼ δὲν ἤμπόρεσα νὰ ἐνοήσω ἀπὸ ὅλα αὐτά, παρὰ μόνον ποῦ ἔμαθα τὸ ὄνομά του ὅτι τὸν λένε Νίκο. Καὶ ἔπειτα, ἀφ' οὗ ἐγὼ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπλαγιάσαμε ἑσεῖς μέχρι πρωίας ὀμιλοῦσατε περὶ τίνος ὑποθέσεως (πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν) δὲν πηγαίνεις κόρη μου νὰ παίξῃς λιγάκι πιάνο καὶ κάθῃσαι καὶ βγάξεις τὰ μάτια σου ἀπάνω 'ς τὸ ἐργόχειρο; (ἢ Ἀθηνᾶ ἐξέρχεται.)

ΚΩΝΣΤ. (ἐγειρόμενος). Βλέπω μητέρα εἶχες ἀρκετὴ δξυδέρκεια νὰ ἀπομακρύνῃς τὴν Ἀθηνᾶ· διότι πᾶσα ἀλλέως ἐξομολόγησις θὰ ἦτο ἀδύνατος. (Ἡ Ἀσπασία κάθεται.)

ΑΣΠ. Πολὺ καλὸς ὅμως μὴ φαίνεται ὁ νέος καὶ ἀμέσως μὲ πέρασε καὶ μιὰ ἰδέα.

ΚΩΝΣΤ. Ἴσα, ἴσα μητέρα, δι' αὐτὴν τὴν ἰδέα ἐργάζομαι κ' ἐγὼ πρὸ πολλοῦ καὶ σχεδὸν ἔφερα εἰς πέρας τὸ ἔργον, ἀμέσως δὲ ἀπόψε θέλω μὲν τὸν στεφανώσαι μὲ τὴν Ἀθηνᾶ· πρόσεχε ὅθεν ἄμα ἐξυπνήσῃ νὰ τὸν μεταχειρισθῆς πολὺ καλά, διότι ἡ ἰδουλιὰ εἶναι τελειωμένη.

ΑΣΠ. Μὲ τὰ σωστά σου ὀμιλεῖς, Κωνσταντῖνε ;

ΚΩΝΣΤ. Ἐρωτᾷς ἂν μετὰ σωστά μου ; . . . Καὶ ἂν ἐγνωρίζεις ἀκόμη μητέρα ὅτι αὐτὸ τὸ συνοικέσιον πόσας καλὰς συνεπειὰς θὰ εἶχε. Διότι ἂν ἀμέσως ἀπό-

φε δὲν τοὺς στεφανώσωμεν αὐριον εἰς δό-
λας τὰς Ἀθήνας θὰ ἀκουσθῆ ὅτι ὁ ξα-
ναμωραμένος θεὸς μου Σταμάτης ἐστεφα-
νώθη τὴν χήρα τοῦ Μενελάου, τῆς ὁποίας
υἱὸς εἶναι ὁ Νίκος.

ΑΣΠ. Τρελλάθηκες, Κωνσταντῖνε;

ΚΩΝΣΤ. Μάλιστα, μητέρα μου, καὶ
αὐτὸ πρὸ πάντων εἶναι, ὅπερ μὲ ἐνδιαφέ-
ρει περισσότερο ἵνα μὴ ἐξετελισθῶμεν
διὰ λογαριασμὸν ἐνὸς μεθύσου, ὃν ἡ μό-
ρα ὤρισε νὰ τὸν ἔχωμεν συγγενῆ. Διὰ
τοῦτο δὲ ἀπόψε δὲν ἐκοιμήθην διόλου, ἵνα
ἐνωρὶς φροντίσω νὰ τακτοποιήσω τὰ πάν-
τα. Ὁ Νίκος ἀπο μίᾳ ἐβδομάδος ὄργι-
σθεὶς δι' αὐτὸ ἔπαυσε νὰ συχνάζῃ εἰς
τὸν οἶκόν του· σήμερον δὲ ἔμαθα ὅτι ἡ μή-
τηρ του τὸν ζητεῖ μὲ τὸν ὑπρέτην της.
Ὁ ὑπρέτης οὗτος πρὸ πολλοῦ μοὶ εἶναι
γνωστός, καὶ μὲ ὄλην τὴν βλακίαν του
θὰ μὲ χρησιμεύσῃ πολὺ, διότι ἀνεκάλυ-
ψα τὴν βίδα του. Ὅσονούπω δὲ πιστεύω
νὰ τὸν ἔχωμεν καὶ ἐδῶ. . . . ἰδοὺ . . .
μὲ τὴν φωνὴν κ' ὁ γαΐδαρος (ἐμφανίζεται
ἐπὶ τῆς θύρας ὁ Σωτήρης κρατῶν εἰς χεῖ-
ρας τὸν σκουφὸν του.)

— 000 —

Σ Κ Η Ν Η Β'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ καὶ ΣΩΤΗΡΗΣ.

ΣΩΤ. Δοῦλός σας, ἀφεντικὸ . . . κ' ἀ-
φέντισα.

ΚΩΝΣΤ. Καλὸς τὸνα. Ἦ Σωτήρη, πῶς
πηγαίνει ἡ δουλιὰ;

ΣΩΤ. Πρίμο, ἀφεντικὸ. Ἦ γρηὰ μ' ἔ-
φαγε τὸ κεφάλι μὲ τὸ τρέξε ἀπάνω καὶ
τρέξε κάτω· καὶ τώρα ἀκόμη ἀπὸ ἐκεῖ
ἔρχομαι ποῦ νὰ ἐβλέπατε τὰ ξεράσματα
καὶ τὰ σαλιάρια τῶν . . . Ὁ διάβο-
λος δὲν ξεκολλᾷ ἀπὸ κοντά της καὶ τὴν
βυζάνει σὰν ἀδδέλλα· ἐν φ' ἐγὼ ὁ φακί-
ρης ἀπὸ τρία χρόνια ποῦ τὴν δουλεύω
κάθε λίγο καὶ λιγάκι,

ατούμπανο παίζ' ἡ κοιλά μου
«καὶ χορεύουν τ' ἄντερα μου.»

Ἔπειτα ἔχω καὶ ἓνα φυσικὸ ποῦ μ'
ἀρέσῃ πολὺ ὅπου σπῖτι ἐμῶ δουλος, νὰ
μὴ ἀγαπῶ τοιοῦτους μουσαφίριδες. Διό-
τι ἀφ' ὅτου 'πέθανε ἡ γυναῖκά μου, πάν-
τα δουλεύω χῆρες ἴσως καὶ κολλήσῃ
κάτι τι 'ς τὸ τέλος· καὶ προτιμῶ αὐταῖς
διότι πάντοτε οἱ λεγόμενες θὰ θυμῶνται
τὸν μακαρίτη κ' ἐγὼ τὴν μακαρίτισσα καὶ
ἔτσι ἡ ἀγάπη μας θὰ ἴσῃ διπλῆ.

ΑΣΠΑΣΙΑ (γελῶσα) Θὰ εἶπῃ λοιπὸν
ὅτι καὶ τὸ δικό σου δόντι πονεῖ διὰ τὴν
γρηὰ.

ΣΩΤ. Γιατί ὄχι, ἀφέντισα, καὶ ἴσα μὲ
τὸ τέλος ἂν δὲν ἐπιτύχῳ τὸν σκοπὸν μου
θὰ ὑπάγω νὰ πέσω ἀπὸ τὸν Τρελλό (*)
καὶ νὰ σκοτωθῶ· ἄς εἶναι καλὰ ὅμως τ' ἀ-
φεντικὸ ποῦ ἔσωσε τὴν ψυχὴ μου· καὶ ἂν
καμμιά φορὰ γίνω ἀπὸ δοῦλος νοικοκύ-
ρης τῆς Χρυσῆς . . . (ἀναστενάζει.)

(*) Ὑψηλὸς βράχος εἰς Ἀθήνας παραλλή-
λως τοῦ Λυκαβηττοῦ.

ΚΩΝΣΤ. Παῦσε πλέον διὰ νὰ μὴ συγ-
κινήθῃς περισσότερο.

ΑΣΠΑΣΙΑ. (Πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον)
Τί ἀκούω, παιδί μου, αὐτὰ ὅλα εἶναι ὀλό-
κληρος μυθιστορία, (πρὸς τὸν Σωτήρη),
Καὶ δὲν μὲ λὲς καλὲ πόσον χρονῶ νὰ
ἴσῃ αὐτὴ ἡ τετραπέρατος.

ΣΩΤ. Δὲν εἶναι δὲ καὶ τόσον μεγάλη,
κυρά μου, διότι μόλις πρὸ πέντε ἐτῶν ἔβ-
γαλε τὸ πενηντάρι.

ΑΣΠ. (εἰρωνικῶς) φυσικὰ δὲν εἶναι
τότε μεγάλη πιστεύω σὺ νὰ ἴσῃαι ὑψηλό-
τερος ἀπὸ αὐτήν.

ΣΩΤ. Δὲν ἐμετρήθηκα ἔως τώρα, κυρά
μου, αὐριον ἠμπορῶ νὰ σὲ εἶπῶ.

ΚΩΝΣΤ. (διακόπτων) μητέρα ὁ Σωτή-
ρης εἶναι πολὺ καλὸ παλληκάρι, καὶ ἂν
μάλιστα κατορθῶσῃ σήμερα νὰ τελειώσῃ
ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τοῦ ἐσυμβούλευσα καὶ
φανῆ λιγάκι ἐξυπνότερος παρ' ὅτι εἶναι
τότε ἐκτός ποῦ θὰ τὸν ἀνταμείψω μὲ τὸ
παραπάνω θὰ τὸν κόψωμεν ἀκόμη ἰσόβιου
μνηαῖον (πρὸς τὴν Ἀσπασίαν). — Τὰ
βλέπεις ὅμως, μητέρ μου, ὅτι καλὰ μᾶς
τάλεγεν ἡ κύρ Ἀννέτω καὶ ἡμεῖς τὰ
ἐνομιζαμεν παραμύθια; καλὰ λοιπὸν λέ-
γουν ὅτι ἀπὸ μικρὸ κ' ἀπὸ ζουρλο μαν-
θάνει τις τὴν ἀλήθειαν. Εἶ λαμπρὰ ὅμως
περίστασις νὰ ξεφορτωθῶμεν τὴν νανακά-
ρα μας.

ΑΣΠ. Νὰ μὴ σ' ἀκούσῃ, Κωνσταντῖνε,
ὁ κόσμος. Καὶ τί; κανὲν φορτίον θὰ ξε-
φορτοῦσῃ; Τί ἔχει ἡ κόρη μας; Μὲ τὰ

γαλλικά της μὲ τὸ πιάνο της μὲ τὸν χο-
ρό της, τί περισσότερα ἔχουν τοῦ κόσμου
τὰ κορίτσια;

ΚΩΝΣΤ. Ὡς πρὸς τοῦτο τὸ κεφάλι-
λαιον, ἡ ἰδική μας ἠμπορεῖ νὰ καυχῆθῃ
ὅτι ἔχει προσόντα περισσότερα καὶ πρὸ
πάντων ἔτη.

ΑΣΠ. Βλέπω θέλεις νὰ ἀστειεύσῃαι.
τοῦτο δὲν σημαίνει, μὴ βλέπεις ὅτι ὁ
κόσμος κρύπτει τὰ ἔτη του· ἐγὼ, ἡ κόρη
μου ἂν ἴσῃαι 28 ἐτῶν, 30 θὰ τὴν λέγω,
ὁ Θεὸς νὰ τῆς τὰ περισσέψη. Ἔ! τί λὲς
σὺ Σωτήρη.

ΣΩΤ. Ἔγω νὰ μὲ συμπατῆς, κυρά
μου, δὲν θυμοῦμαι ποτε γεννήθηκα.

ΑΣΠ. Καί ποῖαν σχέσιν ἔχει τοῦτο μὲ
τὴν ὀμιλίαν μας;

ΣΩΤ. Ἄμ' ξέρω κ' ἐγὼ . . .

ΚΩΝΣΤ. Ἄφες αὐτὰ μητέρα, — δὲν μὲ
λὲς Σωτήρη ἔχεις τέλος πάντων πεποι-
θησιν ὅτι θὰ παίξῃς καλὰ τὸ πρόσωπόν
σου ὅπως σὲ ὀμίλησα;

ΣΩΤ. Θαρρῶ ἀφεντικὸ δι' αὐτὸ δὲν μὲ
εἶπες τίποτε, ἐγὼ ὅμως ἰδοὺ (ποιῶν δια-
φόρους μορφασμοὺς τοῦ προσώπου του).

ΑΣΠ. Ἀλοῖμονον . . . εἰς τὸν λα-
χὸν μᾶς ἔπεσε.

ΚΩΝΣΤ. Ἦσούχασε, μητέρ, διότι τὸν ἐ-
ἐκάμαμε νὰ χάσῃ καὶ τὸ ὀλίγο μυαλό
ποῦ εἶχε (πρὸς τὸν Σωτήρη) Ἔλα πλησί-
νον Σωτήρη (πλησιάζει) τὰ φυλάττεις τὰ
ἔγγραφα ποῦ σοῦ ἔδωκα;

ΣΩΤ. Ἄκους λέει;

ΚΩΝΣΤ. Ἐνθυμεῖσαι διατὶ σὲ τὰ ἔ-
δωκα;

ΣΩΤ. Ἀκοῦς λέει; ἀκοῦς λέει;

ΚΩΝΣΤ. Νὰ σὲ ἰδῶ λοιπὸν φρόντισε τώρα νὰ εὕρῃς τὸν Σταμάτη καὶ νὰ ἐφαρμόσῃς τὸ ἄλλο σχέδιο· ἤξεύρεις. . .

ΣΩΣ. Ναί, μὰ, ἀφεντικό, φιλά δὲν βαστῶ.

ΚΩΝΣΤ. Εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Μπαρπαθανάση διὰ λογαριασμὸν μου, ἀλλὰ καὶ διὰ κάθε ἐνδεχόμενον πάρε καὶ αὐτὸ τὸ τάληρο.

ΣΩΤ. Ὑπολάτη σας (χοροπηδῶν)

ΚΩΝΣΤ. Πρόσεχε ὅμως μὴ καταβληθῆς καὶ σύ.

ΣΩΤ. Ἄ ὅσον δι' αὐτὸ μένε ἡσυχος, εἶμαι βαρέλα μονάχη: Ἄντίο σας (ἐξέρχεται.)

—οοο—

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ ΠΛΗΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΗ)

ΑΣΠ. Δὲν μὲ λέγεις Κωνσταντῖνε ἤξεύρεις τὰ καθέκαστα αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως.

ΚΩΝΣΤ. Πῶς ὄχι· νὰ σὲ τὰ διηγηθῶ, ὅπως μὲ τὰ εἶπε πολλαῖς ὁ Νίκος. Ἦτον αὐτὸς μόλις 5 ἐτῶν ὅταν τὸ πρῶτον ἀνεχώρησεν ὁ πατήρ του διὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν· τρία ἔτη μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πατρός του, διεδόθη ἐνταῦθα ὁ θάνατός του καὶ ἕξ μῆνας μετὰ τὴν λυπηρὰν αὐτῆν ἀγγελίαν ἡ μήτηρ του ἀποφασίζει νὰ ὑπανδρευθῆ, καὶ ἀρχίζει ἐργολαβία μὲ ἕνα παντοπώλην, κατὰ τὴν

ἡμέραν ὅμως τοῦ γάμου τῆς λαμβάνει ὁ Νίκος ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν πατέρα του ὅστις ἦτον ὑγιής καὶ εὐπορῶν ἐν Καίρῳ. Παρητήθη τότε βεβαίως τοῦ γάμου τῆς ἠναγκάσθη ὅμως μεγάλως ν' ἀποζημιώσῃ τὸν παντοπώλην, καὶ οὐ σμικρὰ βλάβη ἐπῆλθεν εἰς τὰ οἰκονομικά των. Ὁ Νίκος τότε ἦτο 18 ἐτῶν καὶ ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν του, ἐκθέτει λοιπὸν δι' ἐπιστολῆς τὰ πάντα εἰς τὸν πατέρα του, ὅστις τὸν ἀπαντᾷ ὅτι μὲ τὸ ἀμέσως ἀτμόπλοιον ἀναχωρεῖ διὰ τὴν πατρίδα καὶ νὰ τὸν ἀναμένωσι· δυστυχῶς ὅμως διεδόθη ὅτι τὸ ἀτμόπλοιον ἐκεῖνο κατεποντίσθη καὶ ὅτι ὁ πατήρ του ἔγεινε βορὰ τῶν κυμάτων· ἡ ἀγγελία ἐκεῖνη ἐβεβαιώθη βραδύτερον ἀλλ' ἡ μήτηρ του μόλις 6 ἔτη ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ καὶ σήμερον ἔχει τελειωτικὴν ἀπόφασιν νὰ στεφανωθῆ τὸν θεῖο.

ΑΣΠ. Τί γλυκὰ ὄνειρα· ποῦ θὰ βλέπῃς τώρα, ἀλλὰ καὶ ἡ ὥρα παρέρχεται, Κωνσταντῖνε, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ καταβῆς νὰ ἀγοράσῃς τὰ ἀπαιτούμενα. Ἀλλὰ καὶ τόση ὥρα νὰ κοιμᾶται ὁ Νίκος· ἄς πάγω νὰ τὸν ξυπνήσω. Σὺ δὲ Κωνσταντῖνε θὰ φροντίσῃς δι' ὅσα θὰ μᾶς χρειασθοῦν τὸ ἑσπέρας. (ἐξέρχονται διὰ τῶν δύο θυρῶν.)

(ἔπεται συνέχεια.)

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

—

Ο ΑΣΠΤΟΣ.

—οο—

Εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς φιλαργυρίας εὐρίσκεται ὁ ἄσωτος. Ὡς δὲ ὁ φιλάργυρος ἐν τῇ μονομανίᾳ τοῦ θησαυρίζει εὐρίσκει ἠδονὴν καίπερ ὑποβάλλων ἑαυτὸν εἰς μυρίας στερήσεις καὶ τὴν γλισχρότητα τιτῆν θεωρεῖ, ὡς τὸν τέλειον τῆς οἰκονομίας τύπον, οὕτω καὶ ὁ ἄσωτος δαπανῶν ἀφειδῶς καὶ ἀσκόπως σκορπίζων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν διὰ ξένου ἰδῶτος κτηθεῖσαν περιουσίαν, ῥέπει ἀκατασχέτως πρὸς τὴν σπατάλην ἐκλαμβάνων αὐτὴν, ὡς τὸ κάλλιστον ὑπόδειγμα τοῦ λαμπροῦ προτερήματος τῆς ἐλευθεριότητος καὶ γενναιοδωρίας. Δαπανᾶται δὲ ὁ ἄσωτος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς μάταια καὶ ἐπιδεικτικά πράγματα, εἰς πότους καὶ κώμους, εἰς οἰκοδομὴν ἡγεμονικῶν εἰκῶν καὶ προμήθειαν πολυτελῶν ἐπίπλων καὶ εἰς ποικίλην ἄλλην ματαιοφροσύνην αἰσθανόμενος ἀκάθεκτον πρὸς τὴν σπατάλην ῥοπὴν καὶ καταναλίσκων τὸν θησαυρὸν, ὡς τὸ πῦρ τὴν καύσιμον ὕλην, βαθμιαίως καὶ ἀδιαλείπτως· σπάταλος δὲ καὶ ἀφειδῆς πρὸς πᾶν τὸ διεγείρον τὴν ματαιοφροσύνην, τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὴν ἠδυπάθειαν καὶ δαπανῶν ἐφ' ἃ μὴ δεῖ, ἀναδείκνυται κατὰ τὸ πλεῖστον γλίσχρος καὶ εὐτελής ἐφ' ἃ δεῖ, καὶ ἐφ' ἃ χρῆζουσι

πραγματικῆς ἀνάγκης καὶ βοηθείας· ὑπερπληρῶν ἀγαθῶν καὶ εὐεργετημάτων καὶ ἐπιδεικνύων ἄσκοπον γενναιοδωρίαν πρὸς μηδαμινούς καὶ ἀναξίους ἀνθρώπους παρορᾷ καὶ παραγκωνίζει πολλοὺς δυστυχεῖς ἀναξίως πάσχον· ας. Ἐπιπίπτουσιν ὅθεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς γῦπες, οἱ κόλακες καὶ οἱ παράσιτοι καὶ ἡ σπεῖρα ἅπανα τῶν ὁμοίας φύσεως ποταπῶν ἀνθρώπων καί, ὡς ἐκμυζητικοὶ σκώληκες, ἐκμυζῶσι τὸ αἷμα καὶ τὸν μυελὸν τῆς ὑπάρξεώς του, μέχρις οὗ ἐξαντλήσωσι καὶ τὴν τελευταίαν ζωτικὴν αὐτοῦ ἰκμάδα καὶ ἀποσκελετώσωσι τὸ εὐτραφές αὐτοῦ σῶμα· αἱ δαπάναι διὰ τῆς ὀλισθηρᾶς ταύτης πορείας ἦν βαδίζει ὁ ἄσωτος ὁσημέραι αὐξάνουσιν, ἡ πολυτέλεια, ἡ ματαιοφροσύνη καὶ ἐπίδειξις καθίστανται ἀνοικονόμητοι, τὰ πάθη ἀγριώτερα καὶ σφοδρότερα, ἡ ἠδυπάθεια καὶ αἱ σωματικαὶ ἀπολαύσεις ἀπαιτητικώτεροι, αἱ κῶμοι, τὰ συμπόσια, αἱ εὐωχίαι καὶ ἡ παντοειδῆς κραιπάλη ἀπαραίτητοι, οἱ χοροὶ καὶ αἱ δαπανηραὶ ἐφεσπερίδες ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ· ἐν τούτοις τὸ ταμεῖον ὑποβαλλόμενον εἰς διηνεκεῖς ἀφαιμάξεις κενουῖται, ὁ χρυσὸς ἀφθόνως ῥέων ἐξαντλεῖται ἐπὶ τέλους καὶ ὁ ἄσωτος μὴ δυνάμενος νὰ ἐπαρκέσῃ πλέον εἰς τοιοῦτον ὄγκον σπατάλης καὶ τοιαύτην πληθὺν ἀναγκῶν δανείζεται, ὑποθηκεύει τὰ κτήματά του, ἐκποιεῖ τέλος αὐτά, μέχρις οὗ ἅπανα ἢ τε κινήτη καὶ ἀκίνητος περιουσία αὐτοῦ διαφύγη τῶν χειρῶν του καὶ ὁ ἄθλιος τύπτων τὴν κε-

φαλήν, διότι βλέπει πρὸ αὐτοῦ τὸ βάραν-
θρον τῆς ἀπωλείας, εἰς ὃ κατέπεσεν ἕνεκα
τοῦ ἀκαταλόγιστου αὐτοῦ πάθους, κρούει ἤδη
τὴν θύραν τῆς στυγεράς δυστυχίας ὑπὸ
τῶν φίλων οἰκτιρόμενος, ὑπὸ τῶν πρώην
κολάκων καὶ παρασίτων περιγελῶμενος,
ὑπὸ δὲ τῆς κοινωνίας περιφρονούμενος
καὶ μισούμενος. Τοιαύτη οἰκτρά τύχη ἀ-
ναμένει τὸν ἄσωτον ἄνθρωπον ἂν μὴ ἐγ-
καίρως προλάβῃ τὸ κακὸν σωφρονιζό-
μενος, ἂν μὴ μακρόθεν προῖδῃ τὸν κρη-
μνὸν, πρὸς ὃν μοιραίως βαδίξῃ καὶ σταμα-
τήσῃ τὸν ἀκάθεκτον ῥοῦν τῆς ἀφειδοῦς
σπατάλης καὶ ἀσκόπου καταναλώσεως
τῶν χρημάτων. Καταστρέφει δὲ ὁ ἄσω-
τος οὐ μόνον ἑαυτὸν διὰ τοῦ τοιοῦτου
βίου, ἀλλὰ καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν καὶ τοὺς
παρ' αὐτοῦ ἐλπίζοντας· ὁ ἄσωτος οἰκο-
γενεὶάρχης καθιστᾷ ἑαυτὸν δυστυχῆ
καὶ τὴν οἰκογένειάν του, ὁ ἄσωτος πολι-
τευόμενος πτωχίζει τὸ ἔθνος, καὶ ὁ τὰ
κοινὰ διαχειριζόμενος τὴν κοινότητα.
Πόσον εὐδαίμων καθίσταται ὁ δυνάμενος
νὰ συνδυάσῃ τὴν οἰκονομίαν μετὰ τῆς
ἐλευθεριότητος ποιῶν χρῆσιν αὐτῆς, ἐν
οἷς δεῖ καὶ ὅτε δεῖ, καὶ ἀποφεύγων ἀφ'
ἑνὸς μὲν τὴν μυστράν καὶ ἄγονον φιλαρ-
γυρίαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἀκαταλόγιστον
καὶ ἄσκοπον ἀσωτείαν;

A. I.

ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΤΩΝ ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον θέλωμεν δη-
μοσιεύσει σειράν ὄλην ἐπιστολῶν προερ-
χομένων ἐκ διαφόρων τοῦ μεσογείου χω-
ρίων, εἰς δεκάωρον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
ἀπὸ τῆς ἡμετέρας πόλεως ἀπόστασιν
πρὸς τὸ ἐνταῦθα βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ.
Δ. Ξιφιλίνου πρὸς παραγγελίαν διαφό-
ρων βιβλίων ἢ γραφικῆς ὕλης, γεγραμ-
μένων δὲ ἄνωνύμως, ἀνορθογράφως, μη-
δὲ τοῦ τόπου τῆς προελεύσεως ἐν τῇ
ἐπιστολῇ δηλουμένου, ἐκτὸς μόνον τῆς
χρονολογίας, ἣν τὰ πλεῖστα φέρουσιν·
ὁ δὲ τρόπος τῆς συντάξεως καὶ τὸ λε-
κτικὸν τῶν ἐπιστολῶν τούτων ἀποει-
λοῦσιν ἀλλόκοτον πρωτοτύπων λέξεων
φύραμα, ἐξ οὗ ἡμεῖς οἱ λοιποὶ βροτοὶ
οὐδεμίαν λογικὴν ἔννοιαν δυνάμεθα νὰ
ἐξαγάγωμεν· γραφόμενα δὲ ἐπιστο-
λαὶ αὗται κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τῶν
κατὰ τὰ διάφορα χωρία διδασκόντων πα-
ρέχουσι νομίζομεν πιστοτάτην εἰκόνα τῆς
διανοητικῆς καταστάσεως τῶν μεσογείων·
ἐντεῦθεν εὐνόητον ἐπέρχεται ἐρώτημα,
ἀφοῦ οἱ διδάσκαλοι οἱ μόνοι ὑπὸ τῆς
μοίρας εὐνοηθέντες νὰ μεταλάβωσι ὁ-
πωσδὴποτε παιδείας τινας καὶ νὰ ἀ-
πτωνται ἔστω καὶ ἄκρω δακτύλῳ τῶν
γραμμάτων διατελοῦσιν ἐν τῇ καταστά-
σει ταύτῃ, εἰς ποίαν κατάστασιν πα-

χυλῆς ἀμαθείας ἄρα γε εὐρίσκονται οἱ
λοιποὶ δυστυχεῖς χωρικοὶ καὶ πόσον φῶς
διανοητικῆς ἀναπτύξεως δύνανται νὰ με-
ταλάβωσι παρὰ τῶν ἀγραμμάτων τούτων
διδασκάλων, ὧν ὁ περιλαμπῆς λύχνος
τῆς ἐκπαιδεύσεως, ὡς ἄλλης πυγολαμπίδος,
μόνον ἐν τῇ βαθεῖα σκοτίᾳ καὶ τῇ ἀ-
φεγγεῖ ἀχλύϊ τοιαύτης ἀμαθείας δύ-
ναται νὰ ἐκπέμπῃ τὰς ἀμυδροτάτας
ἀκτίνας τοῦ ὠχροῦ αὐτοῦ φωτός;

—οο—

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Α΄.

Καταφιλῶ τοὺς ὀφθαλμοῦσ σου Κύριε
βιβλιοπώλει τοῦ ἐν Τραπεζοῦντος· σὰς
προτείνωμεν ἄλλωσιν βιβλίων.
πρῶτον Γεωγραφικοὺς πίνακας τοῦ Σακα-
λαρίου, καλὰ καὶ καθαρά· δεύτερον,
τοὺς πίνακους τοῦ Βρετοῦ τοῦ εἰκοσιενέα.
Καὶ τρίτον ἕναν γραμματικὴν Μουσικὴν
καὶ ἕναν ἀριθμητικὴν τοῦ βάφα· καὶ ἕναν
ἄσμα σχολικόν· καὶ κοιμολίαν δηλ. τε-
πεσῆρ.] καὶ ἕναν χριστόφορον. Ἄλλο ὅ-
πως θέλω ἂν δὲν εἶναι τὰ στέλλω ὀπίσω
προτοῦτο νὰ εἶναι βέβαιως.

Τῇ 12 η Ἰανουαρίου
1882.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Β΄.

Τῇ 7 η φεβρουαρίου 1882.

Κύριε βιβλιοπώλη ὀδῆνα τοῦ τραπεζ.

σὰς προτείνωμεν ὅτι ἡμεῖς παραγγέλο-
μεν βιβλία καὶ σεις ἔπρεπε νὰ μᾶς πε-
ριφρονήσῃς τότεν αἰσχροὺς ὥστε ἡμεῖς ἂν
εἴμεθα καὶ εἰς τὰ χωρία ὁμῶς εἰξεύρομεν
ὀλίγα γράμματα ἀλλ' ὁμῶς ἀδιανοήτῃ
πρὸ σου δὲν ἀνήκει εἰς τὴν ὑποληψίνσας.
τώρα ὁμῶς νὰ πάρῃς τὴν Ζωολογίαν καὶ
νὰ μᾶς στέλλῃς βιβλίον—καλὴ μητέρα—
καὶ σὰς συγχωρῶμεν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Γ΄.

Ἔτος β΄,

Κύριε! σὺ μὲ γράφῃς τὰς τάξεις τοῦ
σχολείου εὐχαριστοῦμεν· ἀλλὰ μερικοὶ
λέξεις δὲν ἠννοήσαμεν τόσον ὁμῶς κα-
λῶς. ἔτος β΄. ἀρμόζει εἰς ἡμᾶς τὸν ἐ-
ρημίτην ἔχουν τελειομένον. τὰ χρῆζον-
τα εἰς ἀνάγνωσιν τρία βιβλία νὰ δι-
δῆς τὸν παρουσιάζοντα.

Ὁ φέρων τὸ παρὸν ἡμῶν γράμμα.
εγὼ ἠθέλησα ἀπ' αὐτὰ νὰ λαμβάνω
ἀφοῦ δὲν ὑπάρχουν.

τὸ ἐπιστηρίζω εἰς ὑμᾶς ταῦτα καὶ εὐ-
χαριστοῦμεν.] 1882 φιλάδελφε. Τῇ 11 η
Ἰαννουαρίου.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ο ΑΠΑΤΡΙΣ (*)

Σὺ Σελήνη ποῦ φέγγεις τὴν κτίσιν
Καὶ τὰς σφαίρας καὶ χώρας γνω-
[ρίζεις
τὴν πατρίδα μου ἂν ἀντικρύξης
Ἔνα στείλει θερμὸν ἀσπασμόν.

Εἶπέ ὅτι μὲ βλέπεις ἐνταῦθα
Εἰς τὰ ξένα νὰ τήκωμαι δάση
Εἶπέ ὅτ' ἡ αὐγή θὰ μὲ φθάση
Νὰ πληρῶ τὰς ἐρήμους κλαυθμῶν!

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀπατρίδος μόνον
Πρὸς τὴν ἄφαντον στρέφει πατρίδα,
Εἶπέ ὅτι ἐξ ὕψους τὸν εἶδα
Μὲ πτηνὸν τῆς νυκτός ν' ἀγρυπνᾷ.

Καὶ ὅταν πάλιν, θεᾶ, ἐπιστρέψης
Καὶ φωτίσης τὸ ἄπνουν μου σῶμα
Εἶπέ μέσα ἔς τὸ ξένο τὸ χῶμα
Πῶς ἀκούεις θρηνώδη ὄττᾳ.

(1876)

K. I.

(*) Σ. Σ. Τὸ ποίημα τοῦτο εἶναι ἔργον αὐτοσχέδιον τοῦ ποιητοῦ δημοσιεύεται δὲ ἐνταῦθα εὐρεθὲν μεταξύ διαφόρων χειρογράφων.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Κατάφασις ἵπποτική
τὴν κεφαλὴν μου στέφει
Ἐπὶ τῶν ὤμων ἀπεχθὴς ὁ κόραξ ἄν-
[τηχεῖ.
τὸ τεθλιμμένον στῆθόςμου τὸν τά-
[φρον ἀνακράζει.
Καὶ ἴον εἰς τοὺς πόδας μου προσφέρ'
[ἢ ἐποχή.

E. Γ.]

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

τὴν παρελθούσαν τετάρτην, ἐπειδὴ καὶ ἐκ τῆς νέας Ἐφορίας δύο τῶν μελῶν αὐτῆς παρητήθησαν ὁ ἀξιότιμος κ. Παναγ. Κακουλίδης καὶ Παναγ. Ἐφραιμιίδης, τῇ προσκλήσει τῆς Ἀ. Πανιερότητος τοῦ Μητροπολίτου συνεκλήθησαν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει τό τε νέον Συμβούλιον τῶν σχολείων καὶ ἡ Δημογεροντία, ὅπως ἀποφασίσωσι περὶ τοῦ πρακτέου ἐκρίθη δὲ, ὡς ἀναγκαῖον καὶ ἀρμόδιον τῇ περιστάσει, ὅπως ἡ παλαιὰ Ἐφορία ἐξακολουθήσῃ διευθύνουσα τὰ τῆς σχολῆς, ἐπιτηροῦσα τὰς ἐξετάσεις καὶ συμφωνοῦσα τὸ προσωπικὸν τῶν διδασκάλων, μέχρι τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου, ὅτε συνεργομένη ἢ Ἀντιπροσωπεία θέλει προβῆ εἰς τὴν ἐκλογὴν νέας Ἐφορίας.

— Ἀφίκετο διὰ τοῦ Ῥωσικοῦ ἐκ τῆς κατὰ τὰς παραλίους πόλεις τῆς Νομαρχίας περιοδείας αὐτοῦ ἡ Ἀὐτοῦ Ἐξοχότης ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Ἰουσοῦρ πασῶς.

— Ἀσμένως ἀναγγέλλομεν ὅτι προσπάθεια καταβάλλεται ἐκ μέρους τῶν τριῶν κοινοτήτων τῆς πόλεως, τῆς Τουρκικῆς, τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ἀρμενικῆς, ὅπως διατεθῶσιν ὑπὲρ τῶν ἐκπαιδευτηρίων καὶ τῶν τριῶν κοινοτήτων δημοτικοί τινες φόροι μὴ εἰσπραττόμενοι μέχρι τοῦδε ὑπὸ τῆς Δημαρχίας. Εὐχόμεθα ὅπως ἡ προσπάθεια αὕτη στεφθῆ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

— Μετὰ λύπης πληροφοροῦμεθα ὅτι οὐδεμία εἰσέτι ἐλήφθη εἰδήσις περὶ τοῦ ἀναχωρήσαντος ἐντεῦθεν πλοίου τοῦ Ἀχμέτ Ρεῖζ καὶ φόβος ὑπάρχει μήπως ἐναυάγησεν κατὰ τὴν τελευταίαν τρικυμίαν τῆς 23 ης Μαΐου πλέον εἰς Ῥωσίαν ἐπ' αὐτοῦ ἐπέβαινον καὶ εἴκοσι χριστιανικαὶ οἰκογένειαι ἐκ τῶν μερῶν τοῦ Ἀλτσά-Καλέ μεταναστεύουσαι εἰς τὸν Καύκασον.

— Ἀφίκετο εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν σκοπῶν νὰ διαμεῖνῃ ἐνταῦθα ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ὁ διδάκτωρ τῆς φιλολογίας κ. Α. Καραπαναγιώτης.

— Ἐπιστάντος τοῦ καιροῦ τῶν ἐξετάσεων τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα ἄρχον-

ται αἱ γραπταὶ ἐξετάσεις τῶν σχολείων καὶ τὴν 13ην ἀρχομένου αἱ προφορικαὶ ἐξετάσεις τοῦ ἡμετέρου Παρθενωγαγείου.

— Ἀτιμένως πληροφοροῦμεθα ὅτι οἱ ἀξιότ. κ. Γεώργιος χ' Ἐλευθεριάδης, χ' Πάνος Σουλιάδης, Παναγιώτης Ἀκριτίδης, Ἡλίας Κωνσταντινίδης, χ' Δημήτριος Κωνσταντινῶφ καὶ Λάζαρος Ἐφραιμιίδης ἐδωρήσαντο τῇ φιλοπτώχῳ Ἀδελφότητι τὰς μετοχὰς αὐτῶν τῆς Συνεραριστικῆς Ἀδελφότητος οὕτω ὁ μὲν ἀξιότιμος κ. Γεώργιος χ' Ἐλευθεριάδης ἐδωρήσατο λίρ. τουρκικὰς 85, ὁ δὲ κ. χ' Πάνος Σουλιάδης λίρας 45, ὁ δὲ κ. Παναγιώτης Ἀκριτίδης λίρας 55, 13, ἀναγραφέντες εὐεργέται καὶ ἐπίτιμα μέλη τῆς Ἀδελφότητος ὁ δὲ κ. Ἡλίας Κωνσταντινίδης λίρας 15, 38, ὁ δὲ κ. χ' Δημήτριος Κωνσταντινῶφ λίρας 14, 11, ἀναγορευθέντες δωρηταὶ αὐτῆς, ὁ δὲ κ. Α. Ἐφραιμιίδης λίρ. 2, 43 ἰεῖνα παντὸς ἐπείνου ἄξιοι οἱ ἀξιότιμοι οὗτοι κύριοι οἱ διὰ τῆς μεγαλοδωρίας των ταύτης ἐλαττοῦντες σπουδαίως τὸ πρὸς τὴν Συνεραριστικὴν χρέος τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος. Κατάλληλος δὲ νομίζομεν εἶναι ἡ περίστασις ὅπως καὶ ἡ Ἀδελφότης αὕτη λάβῃ τὴν δέουσαν φροντίδα περὶ ἀπαλλαγῆς τοῦ κτιρίου τῆς λέσχης ἀπὸ τῆς κατοχῆς τῆς Συνεραριστικῆς Ἀδελφότητος, ἀφ' οὗ τὸ πρὸς αὐτὴν χρέος διὰ τῆς δωρεᾶς ταύτης, ἦν πι-

στεύομεν ὅτι θέλουσι μιμηθῆ καὶ ἄλλοι κάτοχοι μετοχῶν τῆς Συνεραμιστικῆς Ἀδελφότητος, ἐλαττωταὶ σχεδὸν εἰς τὸ ἡμῖσι τοῦ ἀρχικοῦ χρέους.

— Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν εἰς τὸ κοινὸν τῆς ἡμετέρας πόλεως ὅτι ὁ Διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς κ. Τιμολέων Τριανταφυλλίδης κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς αὐτοῦ ἐκτελεῖ κατ' εἰκὸν καὶ δέχεται ἐπισκέψεις δωρεὰν χάριν τῶν πτωχῶν ἔν τε τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Χαραλάμ. Γαροφαλίδου.

— Συμπληροῦντες τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ γραφέντα περὶ τῆς διαθέσεως τῶν ἐν Βακοῦ χρημάτων ὑπὲρ τοῦ ἀνεγερθησομένου ἐν τῷ γηπέδῳ τῆς ἁγίας Τριάδος προσοδοφόρου κτιρίου ὀφείλομεν πρὸς τούτοις νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ ἐν Βακοῦ ἀποταμιευθέντος χρηματικοῦ κεφαλαίου ἐνεργὸν μέρος ἔλαβε καὶ ἕτερος ἡμῶν συμπολίτης ὁ ἀξίωτ. κ. Παναγ. Βασιλειάδης· περὶ δὲ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως τῶν ἐν Βακοῦ συμπολιτῶν ἡμῶν συνετέλεσεν ὁμολογουμένως τὰ μάλιστα καὶ ἡ προσωπικὴ βαρῦτης τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς οὐ μόνον ὅπως διαθέσωσιν ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τούτου τὸ ἀποταμιευμένον ἤδη χρηματικὸν κεφάλαιον, συμποσοῦμενον εἰς τριακοσίας περίπου ὀθ. λίρ., ἀλλὰ καὶ ὅπως

δηλώσωσι ὅτι θέλουσι συμπληρώσει τὸ ποσὸν τῆς ἀπαιτουμένης πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ προσοδοφόρου κτιρίου δαπάνης ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν δὲν ἐπαρκέσῃ πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου τὸ χρηματικὸν τοῦτο κεφάλαιον. Τὸ λυπηρὸν εἶναι ὅτι ἀνεφύη μικρὰ τις μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Ἀρμενικῆς κοινότητος περὶ τὴν διαγραφὴν τοῦ σχεδίου τοῦ οἰκοδομηθησομένου κτιρίου διαφανία, ἥτις ἐν τούτοις πιστεύομεν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θέλει ἐξομαλυνθῆ, ὅπως οὕτω ἀρθῆ πᾶν ἔμπόδιον πρὸς ἐναρξίν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπιτροπῆς καὶ μὴ παρέλθῃ ἐπὶ ματαίῳ ὁ χρόνος.

— Τελευταία ὥρα. — Κατὰ τηλεγράφημα τὸ ὁποῖον ἔφθασεν εἰς ἐνδιαφερομένους τὸ πλοῖον τοῦ Ἀχμέτ Ραῖζ ἔφθασεν αἰτίως εἰς Ἀνάπαν.

— Χθὲς συνήλθον αὖθις τὸ τε Συμβούλιον τῶν Σχολείων καὶ ἡ Δημογεροντία πρὸς ἐκλογὴν ἐξεταστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ σύσταξιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν σχολείων διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος.

— Τὴν παρελθούσαν τετάρτην ἀπεβίωσεν ὁ ἡμέτερος συμπολίτης Χ' Β. Λευθέριος Μιχαηλίδης ἄγων τὸ 65 ον τῆς ἡλικίας. Ἡ Ἀ. Πανιερότης ὁ Μητροπολίτης ἀπήγγειλε τῷ νεκρῷ τὸν ἐπικήδειον, διότι ὁ μακαρίτης εἶχε χρηματίσει κατὰ τὸ ἔτος 1858—59 καὶ ἔφορος τῶν σχολείων.

Ἐκδοθέντος τοῦ παρόντος φύλλου ἀνακοινώσονται ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ ἡμετέρας πόλεως ὅτι ὁ Διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς κ. Τιμολέων Τριανταφυλλίδης κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς αὐτοῦ ἐκτελεῖ κατ' εἰκὸν καὶ δέχεται ἐπισκέψεις δωρεὰν χάριν τῶν πτωχῶν ἔν τε τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Χαραλάμ. Γαροφαλίδου.

Συμπληροῦντες τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ γραφέντα περὶ τῆς διαθέσεως τῶν ἐν Βακοῦ χρημάτων ὑπὲρ τοῦ ἀνεγερθησομένου ἐν τῷ γηπέδῳ τῆς ἁγίας Τριάδος προσοδοφόρου κτιρίου ὀφείλομεν πρὸς τούτοις νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ ἐν Βακοῦ ἀποταμιευθέντος χρηματικοῦ κεφαλαίου ἐνεργὸν μέρος ἔλαβε καὶ ἕτερος ἡμῶν συμπολίτης ὁ ἀξίωτ. κ. Παναγ. Βασιλειάδης· περὶ δὲ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως τῶν ἐν Βακοῦ συμπολιτῶν ἡμῶν συνετέλεσεν ὁμολογουμένως τὰ μάλιστα καὶ ἡ προσωπικὴ βαρῦτης τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς οὐ μόνον ὅπως διαθέσωσιν ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τούτου τὸ ἀποταμιευμένον ἤδη χρηματικὸν κεφάλαιον, συμποσοῦμενον εἰς τριακοσίας περίπου ὀθ. λίρ., ἀλλὰ καὶ ὅπως

ΣΥΝΟΔΟΣ Τῆς ΠΟΛΕΩΣ

Table with 2 columns: Name and Position. Includes names like ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ, ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ, ΠΑΝΙΕΡΟΤΗΣ.

Αὔριον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Δαφνοῦντος τελοῦμεν Ἀρ-
χιερατικὸν Μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαρίου
συζύγου καὶ πατρὸς ἡμῶν Λαμπριανοῦ Παπαδοπούλου.

Προσκαλοῦνται ἅπαντες οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι ὅπως συνενώσωσι
μεθ' ἡμῶν τὰς δεήσεις των.

Ἡ σύζυγος
Εὐθυμία Παπαδοπούλου

Τὰ τέκνα
Παντελῆς Λαμπριανίδης
Χρῆστος Λαμπριανίδης.

Π Τὸ τοπογραφεῖον Δαν. ἠλ. Ξιφιλίνου παρὰ τὴν Ἀρμενικὴν Μητρό-
πολιν ἐκτελεῖ πᾶσαν τυπογραφικὴν καὶ λιθογραφικὴν ἐργασίαν μετ' ἰδιαζού-
σης φιλοκαλίας, ταχύτητος καὶ εἰς τιμὰς μετρίας.

Ε Ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ τοῦ Δαν. ἠλ. Ξιφιλίνου παρὰ τὴν Ἀρμε-
νικὴν Μητρόπολιν πωλοῦνται χαρτὰ τοῦ τοίχου (ταπετσαρία) εἰς τιμὰς
λίαν συγκαταβατικάς.

Ὁ προσερχόμενος θέλει μένει εὐχαριστημένος.

Ο κ. Συναρόπουλος παρακαλεῖ τοὺς ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιαν του συνδρο-
μητὰς τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδομένης Διαπλάσεως τῶν παιδῶν νὰ παραδώ-
σωσιν ἀνυπερθέτως εἰς τὸν διανομέα Χ. Χουρματζόγλην τὴν συνδρομὴν των,
ἢ ὁποία εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποταλῇ ἀμέσως.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ μετζ.	3.	Ἡ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
» ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ: »	4.	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
» Τῶ ΒΞΩΤΕΡΙΚῶ »	5.	Περὶ 60.